

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.12.2011, sp. zn. 40 Co 881/2011, ECLI:CZ:KSOS:2011:40.CO.881.2011.1

Číslo: 30/2013

Právní věta: I poté, co nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, je exekuční soud oprávněn rozhodnout o návrhu dlužníka – povinného na zastavení exekuce.

Soud: Krajský soud v Ostravě

Datum rozhodnutí: 29.12.2011

Spisová značka: 40 Co 881/2011

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Exekuce, Insolvence

Předpisy: § 266 odst. 1 písm. k) předpisu č. 182/2006Sb.
§ 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Šumperku usnesením ze dne 23. 6. 2011 zamítl návrh povinného na zastavení exekuce nařízené usnesením téhož soudu ze dne 18. 5. 2005 s odůvodněním, že povinný neprokázal své tvrzení o tom, že pohledávka oprávněného zanikla splněním.

Proti tomuto usnesení podal včasné odvolání povinný. Z obsahu podaného odvolání vyplývá, že nesouhlasí s usnesením soudu prvního stupně, neboť podle odvolatele je nutno nařízenou exekuci zastavit. V důvodech podaného odvolání dovozoval, že předloženými listinami prokázal, že pohledávka oprávněného zanikla splněním. Soudu předložil písemné vyjádření k objasnění celé záležitosti, přesto je zřejmé, že toto vyjádření nebylo bráno v potaz. Stejně tak předložil soudu originální vlastnoruční prohlášení s vlastnoručním podpisem pana P. M. o tom, že vůči němu nemá žádné finanční závazky. Ani k takovému listinnému důkazu okresní soud nepřihlédl. Proto si od pana M. nechal opakovaně napsat, že mu nic nedluží. Přesto poté, kdy povinný celý dluh uhradil, převedl P. M. předmětnou pohledávku na příbuznou osobu Ing. J. M., což je jejich podvodná strategie. Ta spočívá v tom, že člověk podepíše a převezme peníze, jako např. v jeho situaci 5. 3. 2004 s tím, že musí být provedena zástava nemovitosti. Potom se dotyčný odmlčí s tím, že nemá čas jít k notáři, po několika dnech zavolá, že domluvil schůzku u notáře, ale že se musí znovu podepsat smlouva, jenom jako formalita, aby nebyl problém u investora, že se půjčka zajišťuje zástavní smlouvou až po několika dnech po vyplacení peněz. Proto byla povinnému předána k podpisu shodná smlouva, ale s datem 17. 3. 2004 a s ujištěním, že se jedná jen o formalitu, že jde stále o půjčku ze dne 5. 3. 2004. Na základě takového ujištění opatřil povinný další vyhotovení písemné smlouvy vlastnoručním

podpisem.

Oprávněný se k odvolání povinného nevyjádřil.

K r a j s k ý s o u d v Ostravě usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

K nařízenému odvolacímu jednání se řádně předvolaný povinný bez omluvy nedostavil, proto krajský soud věc projednal v jeho nepřítomnosti (ustanovení § 101 odst. 3 o. s. ř.).

Protože odvolání povinného směřovalo do usnesení okresního soudu, kterým byl zamítnut jeho návrh na zastavení exekuce, o kterém bylo rozhodnuto po předchozím jednání, krajský soud k projednání odvolání nařídil odvolací jednání (§ 254 odst. 1, 8 a § 269 odst. 2 o. s. ř.).

Po zjištění, že odvolání proti usnesení okresního soudu bylo podáno osobou k tomuto úkonu oprávněnou, a po zjištění, že podané odvolání obsahuje všechny podstatné náležitosti, včetně způsobilého odvolacího důvodu (ustanovení § 205 odst. 2 písm. e/, g/ o. s. ř.), krajský soud přezkoumal usnesení okresního soudu, přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo (ustanovení § 206, § 212, § 212a odst. 1, 2 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání povinného důvodné není. Krajský soud konstatuje, že vady uvedené v ustanovení § 212a odst. 5 o. s. ř. se z obsahu spisu nepodávají a zjištěny nebyly. Po procesní stránce se soud prvního stupně nedopustil žádných procesních vad, které by zakládaly zmatečnost (§ 229 odst. 1, odst. 2 písm. a/, b/, odst. 3 o. s. ř.), a odvolací soud nezjistil ani jiné vady, které by mohly přivodit nesprávnost rozhodnutí ve věci.

Okresní soud v hodnocení provedených důkazů respektoval zásady dané ustanovením § 132 o. s. ř., neboť vzal v úvahu všechny rozhodné skutečnosti, které z provedených důkazů vyplynuly, či jinak vyšly najevo. Ve způsobu, jakým okresní soud hodnotil jednotlivé důkazy v jejich vzájemné souvislosti z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti a věrohodnosti, logický rozpor není. Krajský soud proto přebírá správná skutková zjištění okresního soudu a na tato správná skutková zjištění zcela odkazuje s tím, že skutkový stav, tak jak jej zjistil okresní soud, v odvolacím řízení nedoznal žádných změn a potřeba provedení dalších důkazů v řízení najevo nevyšla.

Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že původní oprávněný P. M. se dne 6. 5. 2005 u Okresního soudu v Šumperku domáhal nařízení exekuce podle § 35 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, na základě formálně i materiálně vykonatelného notářského zápisu ze dne 17. 3. 2004, sepsaného notářem Mgr. A. H. Podle notářského zápisu ze dne 17. 3. 2004, jež obsahuje formální náležitosti způsobilého exekučního titulu, se M. H. (nyní povinný) zavázal z titulu smlouvy o poskytnutí půjčky ze dne 17. 3. 2004 k povinnosti zaplatit P. M. částku 140 000 Kč (která byla poskytnuta v hotovosti) a dalších 8000 Kč (úrok) nejpozději do 17. 3. 2005, smluvní pokutu 1000 Kč, za každý i započatý den prodlení, max. však po dobu 3 měsíců po lhůtě splatnosti půjčky. Povinný současně prohlásil, aby pro případ nesplnění závazku byl proti němu veden výkon rozhodnutí dle § 274 písm. e) o. s. ř. Usnesením Okresního soudu v Šumperku ze dne 18. 5. 2005 byla nařízena exekuce na majetek povinného pro uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 140 000 Kč, pro smluvní pokutu 1000 Kč denně od 18. 3. 2005 do 18. 6. 2005 a pro náklady exekuce. Usnesení o nařízení exekuce dle obsahu spisu nabylo právní moci dne 3. 2. 2007. Soudní exekutor Mgr. L. Č. usnesením ze dne 26. 6. 2006 rozhodl o záměně účastníků na straně oprávněného z osoby P. M. na Ing. J. M. (z důvodu smlouvy o postoupení pohledávky). Dne 3. 3. 2010 učinil povinný návrh na úplné zastavení nařízené exekuce a tvrdil okolnosti, týkající se zániku vymáhaného práva splněním. Tyto vyličil tak, že P. M. dlužnou částku 241 000 Kč na základě smlouvy o půjčce ze dne 5. 3. 2004 uhradil dne 5. 8. 2005. Pokud oprávněným byla předložena další smlouva o půjčce ze dne 17. 3. 2004, pak tuto podepsal, ale půjčka existovala pouze jedna, kterou zaplatil, neexistovaly dvě půjčky, jak je

oprávněným Ing. J. M. tvrzeno. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 2. 2011 byl na majetek dlužníka M. H. prohlášen konkurs.

Ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) zákona o úpadku a způsobech jeho řešení, které upravuje účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, vylučuje samotné provedení výkonu rozhodnutí nebo exekuce. Podle § 266 odst. 1 písm. k) citovaného zákona se nepřerušuje řízení o výkon rozhodnutí nebo exekuce. Podle § 267 odst. 1, věta první, téhož zákona výkon rozhodnutí nebo exekuci, která by postihovala majetek náležející do majetkové podstaty, lze pro pohledávky věřitelů po prohlášení konkursu nařídít, nelze jej však provést.

Podle názoru krajského soudu vydání usnesení o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce, ani rozhodnutí o odvolání proti takovému usnesení není provedením exekuce, neboť se nedotýká nakládání s příp. výtěžkem. Odvolací soud proto mohl i po zahájení insolvenčního řízení ve věci dlužníka – povinného rozhodnout o odvolání proti usnesení okresního soudu, jímž byl zamítnut návrh povinného na zastavení exekuce. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že z § 46 odst. 6 exekučního řádu vyplývá povinnost exekutora ustát v provádění všech úkonů. V případě zahájeného insolvenčního řízení nebo prohlášeného konkursu je soudní exekutor povinen vydat insolvenčnímu správci podle § 206 insolvenčního zákona všechny věci a práva, které exekutor zajistil.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 exekučního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. g), část věty před středníkem, o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže po vydání rozhodnutí zaniklo právo jím přiznané.

Krajský soud souhlasí se závěry okresního soudu, že nejsou splněny předpoklady, aby nařízená exekuce pro dlužnou částku byla v celém rozsahu zastavena. Ani krajský soud nemá v této fázi řízení pochybnosti o tom, že v daném případě vykonávaný exekuční titul obsahuje všechny náležitosti stanovené pro jeho vykonatelnost. Dle oprávněného povinný podle vykonatelného notářského zápisu NZ 38/2004, N 41/2004 tam uložené povinnosti nesplnil. Odvolací soud sdílí argumentaci okresního soudu, že důvod k zastavení exekuce podle vylicených skutkových okolností k návrhu povinného a na základě jím označených a v řízení před soudem prvního stupně provedených důkazů (zánik dluhu jeho splněním) není dán (§ 268 odst. 1 písm. g/ o. s. ř.).

Skutkové i právní závěry soudu prvního stupně o nedůvodnosti skutkové verze povinného jsou podloženy důkazy, které byly v řízení řádně provedeny a nelze mu vytýkat, že by při zjišťování skutkového stavu věci nevzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů vyplynuly, nebo že by pominul podstatné skutečnosti, které byly v řízení prokázány.

Ze všech uvedených důvodů postupoval okresní soud správně, když nařízenou exekuci nezastavil, a odvolací soud v podrobnostech odkazuje na jeho správné skutkové a právní závěry. Zastavení exekuce je způsobem skončení exekučního řízení, k němuž dochází dříve, než bylo plnění povinnosti vymoženo, a z jiných důvodů než proto, že by vymáhaná povinnost byla splněna, což se v souzené věci dosud nestalo.

Pokud povinný příp. namítá, že podání návrhu na exekuci a její provádění je v posuzovaném případě v rozporu s dobrými mravy, pak o rozporu s dobrými mravy lze hovořit pouze v případě výkonu práv a povinností (formou právních úkonů nebo faktického chování) účastníků občanskoprávních vztahů. Podání návrhu na nařízení exekuce a její provádění není výkonem práva ve smyslu § 3 odst. 1 obč. zák., nýbrž využitím možnosti poskytnuté oprávněnému procesním předpisem (§ 251 o. s. ř.) pro případ, že povinnost uložená exekučním titulem vydaným v nalézacím řízení nebyla splněna dobrovolně (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2002, sp. zn. 20Cdo 535/2002,

publikované pod č. 67 v časopise Soudní judikatura č. 4/2003).

Krajský soud proto usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil (ustanovení § 219 o. s. ř.).